

נועה רז מלמד, "איקונות ותרפים", פרט

לו. [...] ה ..... דורש, דוחק, הוא רעב, הוא מתעקש, הוא יודע, מציע, רומז, רוצה ..... - משהו כה מדויק עד שנדמה שכבר נאמר, ועדיין - אין מילים. ידו של המשורר מחווה, נעה באוויר. ה ..... הזה כל כך תובעני, כל כך מסוים, מדויק יותר מכל המשפטים השגורים והמצויים. ה ..... הוא לא קדם-מילולי. הוא מבין שפה - עובדה שהוא מגיב לשורות המוצעות ויודע שהן לא מתאימות. הוא לא באמת חסר מילים, למעשה הוא מלא במילים מרומזות ומובלעות וגם במצבים מרומזים ומובלעים. היסטוריה ותרבות גם הן מרומזות ומובלעות שם. אבל הדבר הזה שרוצה להיאמר לא נאמר לפני כן. ה ..... מלא במילים הנאבקות להתארגן מחדש במשפטים חדשים. הם עדיין אינם קיימים. ייתכן שלעולם לא יגיעו - ייתכן שהשיר יישאר לא גמור. [...] בסופו של דבר מגיע משפט מסוים. הפעם ה ..... זורם לתוך השורה החדשה. השורה לוקחת אותו איתה, נושאת אותו. אבל השורה גם אומרת יותר ממה שה ..... רמז עליו. המשורר אומר שהשורה הזו היא מה שה ..... היה, אבל זה לא לגמרי מדויק. השורה מאפשרת למשורר לגלות יותר משהיה שם קודם לכן. היא מגלה, פותחת, מרחיבה, מפתחת את ה ..... השורה נושאת את ה ..... הלאה משם. היא נושאת את ה ..... קדימה.

במשך זמן מה, שורות נוספות שוטפות ומגיעות. ואז, שוב, עצירה. שוב קריאה של מה שכבר נכתב. .... חדש מגיע, שורות רבות נדחות, ועם קצת מזל שורה חדש תישא את השיר קדימה. עד עכשיו, לא היתה לנו דרך לתאר את היחס הזה של המשכיות היוצרת עוד. עכשיו אנו קוראים לכך "לשאת קדימה". [...] ה "..." של המשורר מתנהג בדיוק כאילו השורות נשכחו ועכשיו נזכרים בהן, אבל ברור שהדבר אינו כך! הן חדשות. [...] כל שיר טוב מביא לנו משהו שמעולם לא נאמר לפני כן, לרוב משהו יותר מורכב ממה שנאמר לפני כן.

◆

מתוך המאמר "שלוש טענות על הגוף" (ההרגשות במקור)